

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 311/2026-7

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], t. č. v [REDACTED], proti rozsudku Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3Ntc/9/2025 zo 7. októbra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 8. apríla 2026 domáha „*dôkladného prešetrenia*“ jeho trestnej veci, v ktorej bol príslušnými justičnými orgánmi Rakúskej republiky uznaný vinným z trestných činov závažnej lúpeže, zatajenia dokladov, ťažkej krádeže a odcudzenia bezhotovostných platobných prostriedkov, kde príslušné rozhodnutia týchto justičných orgánov boli rozsudkom krajského súdu sp. zn. 3Ntc/9/2025 zo 7. októbra 2025 uznané vo výroku o vine a vo výroku o treste postupom podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 549/2011 Z. z.“), ktorým rozsudkom bolo zároveň rozhodnuté o vykonaní uloženého trestu odňatia slobody na území Slovenskej republiky.

II.

Argumentácia sťažovateľa

2. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti formuluje tvrdenia o nezákonnosti a nespravodlivosti trestného konania vedeného proti jeho osobe rakúskymi justičnými orgánmi, v ktorom mal byť podľa

vlastného vyjadrenia krivo obvinený z trestného činu lúpeže a v ktorom bolo porušené jeho právo na obhajobu a tiež princíp prezumpcie neviny. Vyjadruje tiež v ústavnej sťažnosti nesúhlas s postupom krajského súdu, ktorý rozhodol namietaným rozsudkom o tom, že sťažovateľ bude pokračovať vo výkone uloženého trestu odňatia slobody na území Slovenskej republiky. Sťažovateľ totiž považuje podmienky výkonu trestu odňatia slobody na území Slovenskej republiky za nepriaznivejšie v porovnaní z podmienkami výkonu tohto trestu na území Rakúskej republiky. Dodáva tiež, že namietaný rozsudok krajského súdu napadol sťažnosťou adresovanou najvyššiemu súdu, pričom ani ku dňu podania ústavnej sťažnosti „nedostal žiadnu odpoveď“.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

3. Obsahom argumentácie ústavnej sťažnosti sťažovateľa je ním prezentovaný nesúhlas, keď považuje v prvom rade za nespravodlivé svoje odsúdenie justičnými orgánmi Rakúskej republiky, ktorých rozhodnutia vo výroku o vine aj treste boli uznané namietaným rozsudkom krajského súdu postupom podľa zákona č. 549/2011 Z. z., a v druhom rade sťažovateľ nesúhlasí s vykonaním uloženého trestu odňatia slobody na území Slovenskej republiky, o čom bolo tiež rozhodnuté namietaným rozsudkom krajského súdu.

4. Ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého ústavný súd v konaní podľa čl. 127 ústavy poskytuje ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne. Vo vzťahu k namietanému rozsudku krajského súdu sťažovateľ disponoval opravným prostriedkom – odvolaním (sťažovateľ nesprávne uvádza, že išlo o sťažnosť, pozn.), ktoré, ako sám uvádza v ústavnej sťažnosti, aj využil. O odvolaní bol oprávnený a povinný rozhodnúť najvyšší súd ako súd nadriadený (odvolací). Odvolanie tak predstavovalo účinný právny prostriedok ochrany práv sťažovateľa vo vzťahu k prvostupňovému namietanému rozsudku krajského súdu. Existencia druhostupňového konania pred najvyšším súdom nepripúšťa možnosť ústavného súdu rozhodovať o prvostupňovom namietanom rozsudku krajského súdu. Vzhľadom na uvedenú skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ako neprípustnú.

5. Ústavný súd nad rámec dodáva, že na základe súčinnosti poskytnutej zo strany krajského súdu zistil, že o podanom odvolaní sťažovateľa najvyšší súd rozhodol, a to uznesením sp. zn. 3Urto6/2025 z 12. novembra 2025, ktoré bolo sťažovateľovi (po predchádzajúcich komplikáciách s doručovaním tohto rozhodnutia vzhľadom na presuny sťažovateľa v zariadeniach obmedzenia osobnej slobody Rakúskej republiky) doručované 12. mája 2026 v ústave na výkon trestu odňatia slobody, v ktorom sa aktuálne nachádza.

6. Ústavný súd vzhľadom na všetky svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. mája 2026

Peter Molnár
predseda senátu